

ΜΝΗΜΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΜΑΡΕΤΤΑ-ΠΙΣΣΗ

Μετά από πολύχρονη και καρτερική πάλη με την ασθένεια ή **Κατερίνα Καμαρέττα-Πίσση** μετέστη ένθα οὐκ ἔστι πόνος. Ὅχι μόνον οἱ συνάδελφοί της τοῦ Τομέα Κλασικῆς Φιλολογίας, τὸν ὁποῖο με ἀφοσίωση ὑπηρέτησε, ἀλλὰ καὶ ὅσοι εἶχαν τὴν τύχη νὰ τὴ γνωρίσουν αἰσθάνθηκαν βαρὺ τὸ πλῆγμα ἀπὸ τὴν ἀπώλειά της. Ὁ ὑπερθετικὸς βαθμὸς γιὰ νὰ χαρακτηρισθοῦν ἡ σπάνια προσωπικότητα καὶ οἱ ἀρετὲς τῆς Κατερίνας δὲν θὰ ἀποτελοῦσε ὑπερβολή, ὅπως συνήθως συμβαίνει ὅταν κάποιος περνᾷ στὴν αἰωνιότητα.

Ἀρίστη στὶς ἐπιδόσεις της ἀπὸ τὰ μαθητικὰ της χρόνια εἰσάγεται πρῶτη στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολή καὶ ἀποφοιτᾷ ἐπίσης με βαθμὸ Ἄριστα (πρῶτη μετὰ τῶν πρῶτων). Ἀκολουθοῦν τὰ χρόνια τῶν μεταπτυχιακῶν σπουδῶν της στὴ Γερμανία με ὑποτροφίες τοῦ ΙΚΥ καὶ τοῦ Γερμανικοῦ κράτους, ὁ διορισμὸς της ὡς βοηθοῦ ἀρχικὰ καὶ ἡ ἔνταξή της στὴ βαθμίδα τοῦ λέκτορα ἀργότερα. Στὸ πρόσωπό της συνδυάστηκαν κατὰ τρόπο μοναδικὸ ἡ βιωματικὴ ἐνασχόληση με τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γραμματεία, ἡ ἀγάπη, ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ γνώση γιὰ τὴ λογοτεχνία, τὸ θέατρο καὶ τὴ μουσικὴ καὶ ἡ κάρπωση τῶν ἀνθρωπιστικῶν ιδεωδῶν με τὶς ἔμφυτες ἀρετὲς της: τὴν εὐγένεια, τὴν ἀνιδιοτέλεια, τὴν προσήνεia, τὸ αἶσθημα δικαίου, τὸ ἀληθινὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν κόσμο γύρω της. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ἐκδηλωνόταν συνεχῶς τόσο σὲ ἀτομικὸ ὅσο καὶ σὲ συλλογικὸ ἐπίπεδο. Ἦταν παροῦσα σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὰ κοινὰ, ὑποστηρίζοντας με παρρησία καὶ ἐπιχειρήματα τὶς θέσεις της, ἀναλαμβάνοντας εὐθύνες, δραστήρια πάντοτε καὶ μαχητικὴ με τὸν δικὸ της τρόπο, χωρὶς νὰ ὑποτιμᾷ, νὰ προσβάλλει ἢ νὰ ἀγνοεῖ τὸν ἀντίπαλο. Ὁραματιζόταν τὸ Δημόσιο Πανεπιστήμιο ὡς μιὰ πνευματικὴ κυψέλη, ὡς μιὰ πηγὴ «παιδείας» γιὰ διδάσκοντες καὶ διδασκόμενους, καὶ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ πιστεύει ὅτι τὸ ὄραμα αὐτὸ ἦταν ἐφικτὸ ἀκόμα καὶ ὅταν ὅλα γύρω της ἔμοιαζαν νὰ τὴν διαφεύδουν.

Μοναδικὴ ἐπίσης ἦταν ἡ ἰώβεια ὑπομονή της νὰ ἀκούει, νὰ καθοδηγεῖ καὶ νὰ ἐνισχύει τοὺς φοιτητές της. Αὐστηρὴ με τὸν ἑαυτὸ της, τελειομανής, με μίαν ἀκόρεστη φιλομάθεια ποὺ ἀκόμα καὶ στὰ τελευταῖα, δύσκολα χρόνια, δὲν κατὰσιγᾶσθηκε, ἀγωνιοῦσε εἰλικρινὰ μήπως κάτι τῆς διαφύγει ἀπὸ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἔρευνας καὶ με αὐστηρότητα αὐτο-αξιολογοῦσε τὴν ἀποτελεσματικότητά τοῦ διδακτικοῦ της ἔργου. Γενικὴ ἦταν ὅχι ἀπλῶς ἡ ἐκτίμηση ἀλλὰ ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη συναδέλφων καὶ φοιτητῶν γιὰ τὸ ἀνεπὶλήπτο ἥθος,

τὴν εὐαισθησία καὶ τὴν ἀνθρωπιά της. Ὁ Τομέας Κλασικῆς Φιλολογίας, ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἀλλὰ καὶ τὸ Πανεπιστήμιο γενικότερα δὲν ἔχασαν ἀπλῶς ἓνα ἐπίλεκτο μέλος τους ἀλλὰ ἓνα πολύτιμο κόσμημα ποὺ πολὺ δύσκολα θὰ μπορέσει νὰ ἀναπληρωθεῖ.

ΘΕΩΝΗ ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗ

Ψήφισμα τῆς Συγκλήτου τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ἀθήνα, 12 Ἰανουαρίου, 2009

Ἡ Σύγκλητος τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν σὲ ἑκτακτὴ συνεδρία της μετὰ τὸ θλιβερὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τῆς Λέκτορος τοῦ Τμήματος Φιλολογίας τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΜΑΡΕΤΤΑ-ΠΙΣΣΗ

ἐκφράζει τὴ βαθύτατη θλίψη καὶ ὀδύνη γιὰ τὴν ἀπώλεια τῆς διακεκριμένης ἐπιστήμονος καὶ ἐπίλεκτου μέλους τῆς Πανεπιστημιακῆς Κοινότητας ποὺ μὲ τὸ

ἦθος, τὴν ἀπόλυτη ἀφοσίωση στὸ καθήκον, τὴν ἀγάπη τῆς γιὰ τὸν πανεπιστημιακὸ θεσμὸ καὶ τὴν ἄριστη ἐπιστημονικὴ τῆς κατάρτιση προσέφερε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες στὸ Τμῆμα Φιλολογίας, στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ καὶ γενικότερα στὸ Πανεπιστήμιο καὶ ἀποφασίζει:

1. Νὰ ἀναρτηθεῖ μεσίστια ἡ σημαία τοῦ Πανεπιστημίου γιὰ τρεῖς ἡμέρες.
2. Νὰ κατατεθεῖ στεφάνι στὴ σορὸ τῆς.
3. Νὰ ἐκφραστοῦν συλλυπητήρια στὴν οἰκογένειά τῆς.
4. Νὰ δημοσιευθεῖ τὸ ψήφισμα αὐτὸ στὸν ἡμερήσιο τύπο.

Ὁ Πρύτανης

Οἱ Συγκλητικοὶ